Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 204 875 van 5 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat M. SANGWA POMBO**
Avenue d'Auderghem 68/31
1040 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, van Congolese nationaliteit, in het Rijk binnengekomen op 5 oktober 2007 in het bezit van een Schengenvisum C. Op 26 november 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag

in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 16 januari 2013 wordt de beslissing vermeld in punt 1.2. ingetrokken.

1.4. Op 14 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De beslissing vermeld in punt 1.4. wordt opnieuw ingetrokken.

1.6. Op 24 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Deze beslissing wordt opnieuw ingetrokken en verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.7. Op 30 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een technische weigering in de aanvraag vermeld in punt 1.1..

1.8. Op 22 september 2014 wordt verzoekende partij geïnterpelleerd door de politie en wordt hij opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas nadat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 2 jaar hem worden betekend. Bij arrest nr. 193 305 van 9 oktober 2017 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.

1.9. De beslissing onder 1.7. wordt ingetrokken op 25 augustus 2014. Op 15 oktober 2014 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging aan verzoekende partij om haar medisch dossier te actualiseren.

1.10. De aanvraag vermeld in punt 1.1. wordt ontvankelijk maar ongegrond verklaard op 13 januari 2015. Op 19 maart 2015 wordt een nieuw bevel om het grondgebied te betekenen met vasthouding betekend. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Beide beslissingen worden door de Raad geschorst.

1.11. Op 7 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging voor de 9de keer een beslissing waarbij de aanvraag onder punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend. Het dossier is gekend onder het nummer 216.254.

1.12.Een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd verzoekende partij betekend op 24 mei 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: [S.L.L.]
geboortedatum: 25.08.1956
geboorteplaats: Koy-Lukumapele
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Vilvoorde-Machelen op 25/05/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vervalsing van een rijbewijs. (PV LE.21.L8.002498/2017 van de politiezone Haacht.)
Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
Betrokkene werd meerdere malen door de politie betrapt op zwartwerk:
- PV LE.69.L7.000089/2013 van de politie van Aarschot
- PV LE.69.LA.0024444/2014 van de politie van Lubbeek
- PV LE.69.L4.000881/2015 van de politie van Bierbeek
- PV LE.65.LA.002097/2016 van de politiezone Tervuren
- PV LE.55.L8.002497/2017 van de poilitezone Haacht

Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone Vilvoorde-Machelen en verklaart dat hij verloofd is met de Belgische onderdane [O.O.]. Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft en dat hij van plan is om met haar in de toekomst een verklaring van wettelijke samenwoning te ondertekenen, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.
Bovendien werd de wettelijke samenwoning met zijn vriendin al een stopgezet op 16/06/2009 en geweigerd op 17/12/2014. Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone Vilvoorde-Machelen en verklaart dat hij problemen heeft met zijn gezondheid die hem verhinderen terug te keren naar Congo en dat hij om deze reden een aanvraag medische regularisatie (9ter) heeft ingediend Betrokkene heeft effectief een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone Vilvoorde-Machelen en verklaart dat er een studente uit LouvainLa-Neuve zwanger is van hem. Betrokkene heeft in zijn dossier en tijdens zijn arrestatie geen enkel document om deze verklaring te staven. Bovendien verklaart dat hij van plan is om te huwen met zijn vriendin [O.O.]. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn nog, in dit geval, ongeboren kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone Vilvoorde-Machelen en verklaart dat dat hij verloofd is met de Belgische onderdane [O.O.] en dat er een studente uit Louvain-La-Neuve zwanger is van hem

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft en dan hij van plan is om met haar in de toekomst te huwen, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien werd de wettelijke samenwoning met zijn vriendin al eens stopgezet op 16/06/2009 en geweigerd op 17/12/2014. Betrokkene heeft in zijn dossier

en tijdens zijn arrestatie geen enkel document om de verklaring van een zwangere studente, te staven. Bovendien verklaart dat hij van plan is om te huwen met zijn vriendin [O.O.]. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn nog, in dit geval, ongeboren kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
 artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/12/2017 dat hem betekend werd op 09/01/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

 artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vervalsing van een rijbewijs. (PV LE.21.L8.002498/2017 van de politiezone Haacht.)

Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk aan deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Vilvoorde-Machelen op 25/05/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/12/2017 dat hem betekend werd op 09/01/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens vervalsing van een rijbewijs. (PV LE.21.L8.002498/2017 van de politiezone Haacht.) Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone Vilvoorde-Machelen en verklaart dat hij geen banden meer heeft met Congo en er nooit heeft gewerkt. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone Vilvoorde-Machelen en verklaart dat hij problemen heeft met zijn gezondheid die hem verhinderen terug te keren naar Congo en dat hij om deze reden een aanvraag medische regularisatie (9ter) heeft ingediend. Betrokkene heeft effectief een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Betrokkene vormt een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/12/2017 dat hem betekend werd op 09/01/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.13. De verzoekende partij dient een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing vermeld in punt 1.12., samen met een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name de versnelde behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing in de zaak met nummer RvV 216 254.

1.14. Bij arrest van de Raad met nummer 204 844 van 4 juin 2018 wordt de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 22 november 2017, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).
Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf*. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).
De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 9*ter*, 27, 74/11,74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 23 tot 26 van het gerechtelijk wetboek, de artikel 1 tot 5 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, en artikel 41 van het Handvest. Zij voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan, machtsoverschrijding, het proportionaliteitsbeginsel en het principe *audi alteram partem*.

De verzoekende partij zet een tweede onderdeel van haar middel uiteen als volgt:

"*2) attendu que, la partie requérante souffre de plusieurs pathologies graves dont le traitement requiert un suivi médical adéquat et ininterrompu, la décision de le renvoyer dans un pays où les soins appropriés sont inexistants ;*

Que la partie requérante suit actuellement un lourd protocole de traitement de ses multiples pathologies de sorte qu'interrompre son traitement en le renvoyant dans son pays pourrait lui être fatal ou à tout le moins aggraver sérieusement son état de santé ;

Que la partie adverse ne peut raisonnablement basée sa décision sur l'avis du médecin de l'OE du 7 décembre 2017 dans la mesure où d'une part ni le dossier administratif de l'intéressé ni l'avis ne permettent de conclure à l'existence et /ou la disponibilité de l'ensemble du traitement nécessaire à la survie de l'intéressé ni à la possibilité d'une adaptation thérapeutique dans son cas ;

Que d'autre part, outre les retraits multiples de la décision de rejet de la demande de 9ter de l'intéressé, il a été jugé, en l'espèce, à plusieurs reprises par le Conseil de Céans tant au provisoire qu'au fond, que la partie adverse n'a jamais établi à suffisance la disponibilité d'un traitement adéquat dans le pays d'origine de l'intéressé {voir arrêt CCE n°95 077 du 14 janvier 2013 et CCE n° 120 643 du 14 mars 2014) ;

Que le Conseil de Céans a également considéré dans son arrêt n° 141 877 du 27 mars 2015 : « En l'occurrence, le Conseil constate, à l'examen des pièces versées au dossier administratif que, d'une pat au contraire de ce que la décision de rejet de la partie défenderesse expose, F ensemble du traitement médicamenteux requis n'est pas disponible dans le pays d'origin. Il manque à tout k moins la tamsulosine comme constaté dans l'avis médical du 24 décembre 2014 au quel se réfère la partie défenderesse dans la motivation de la décision de rejet -, et que, d'autre pari, l'assurance d'une adaptation thérapeutique disponible sur ce point ne ressort pas à suffisance du dossier administratif ; les remarques de la partie requérante sur la disponibilité de médecin urologue en République Démocratique du Congo s'avérant pertinente à ce stade.
Dès lors, ces seuls éléments démontrent; prima facie, que la partie défenderesse n'a pas procédé à un examen suffisamment rigoureux du cas d'espèce.
A l'audience du 25 mars 201 S, la partie défenderesse fait état de démarches qui pourraient être effectuées par l'Etat belge dans le pays d'origine (procédure « spécial needs » - voir la note interne du 24 mars 2015 versée au dossier administratif). A ce propos, le Conseil relève que les démarches décrites dans la note interne sont présentées à titre général et ne permettent nullement de renverser le constat qui précède.
Par conséquent, dans les circonstances particulières de la cause et suite à un examen prima facie de celles-d} la violation invoquée de l'article 3 de la CEDH doit être considérée comme sérieuse »

Que dans l'arrêt n°190 099 du 26 juillet 2017 § 2.2.3, le Conseil du Contentieux des Etrangers a estimé que «(,.,) sans que cela puisse lui être reproché étant donné le caractère non public des «requîtes MedCOÏ» (...) la première celle sui comporte des informations sur la disponibilité des médicaments composant le traitement médicamenteux du requérant dans son pays d'origine. Toutefois le conseil observe également que ce document d'une part; date du 18 septembre 2015 et, d'autre part, fait état de

la disponibilité desdits médicaments dans une seule pharmacie à Kinshasa (...) qu'en se fondant sur cette nique information quant aux médicaments requis, le médecin fonctionnaire, et partant, la partie défenderesse, qui s3est fondée sur son avis font suffisamment vérifié la disponibilité de ceux-ci » ;

Que dans sa décision du 7 décembre 2017} la partie adverse s'appui sur les mêmes informations que celles critiquées dans l'arrêt CCE n° 190 099 du 26 juillet 2017, légèrement actualisée (deux requêtes MedCOI du 27 septembre 2017 et du 17 Novembre 2016 desquelles il ressort que seul deux des médicaments faisant partie du traitement du requérant peuvent être trouvés dans deux pharmacie à Kinshasa) ;

Qu'en tout état de cause, ces informations n'ont pas été actualisées par la partie adverse au moment de la prise de l'annexe 13 septies querellée ;

Que des lors, la partie adverse ne peut se prévaloir d'une décision prise en violation de l'autorité de chose jugée et dans l'excès de pouvoir pour justifier la décision querellée ;

Qu'en tout état de cause, elle ne justifie pas d'un examen rigoureux et sérieux du risque de violation de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 combiné à l'article 3 CEDH ;

Que pourtant, « l'arrêt qui prononce la suspension de l'exécution d'un acte administratif, toute provisoire que celle-ci soit a autorité de chose jugée. Si la juridiction administrative prononce la suspension, elle interdit à l'autorité de refaire, même partiellement l'acte attaqué sans réparer l'illégalité dénoncée par le moyen jugé sérieux « (M. Leroy, Contentieux administratif Anthémis, 5ème édition, p. 801 et 802)

Que dans le mesure où l'intéressé a à plusieurs reprises fait l'objet de mesures d'éloignement (basés sur des P V de suspicion de travail au noir non suivi d'une quelconque condamnation) suspendus ou annulés, en prenant la décision querellée, la partie adverse viole également l'autorité de chose jugée, en plus de celle violée dans la décision du 7 décembre 2017 ; ”

2.3.2.2. De verzoekende partij betoogt onder andere, onder verwijzing naar de verschillende arresten van de Raad geveld in zijn aanvraag 9*ter* van 26 november 2008 en de verschillende intrekkingen door de verwerende partij van de beslissingen waarbij haar aanvraag ongegrond werd verklaard, dat de verwerende een beslissing heeft genomen waarbij zij de kans loopt verwijderd te worden terwijl niet zorgvuldig en actueel onderzocht is in de bestreden beslissing of de nodige medicatie toegankelijk en beschikbaar is in Kinshasa. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat vastgesteld moet worden dat zij een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.3. Bij arrest van de Raad met nummer 204 844 van 4 juni 2018 wordt de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 7 december 2017 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. In het voormeld arrest van de Raad wordt gesteld:

“3.2.2.3. En l’occurrence, dans la demande d’autorisation de séjour, visée au point 1.1. du présent arrêt, le requérant a fait valoir qu’il « se trouve dans un état de santé préoccupant, de sorte que son pronostic vital serait compromis s’il ne bénéficiait pas des soins adéquats. Il ressort des attestations médicales établies par [s]es médecins-traitant […] que celui-ci doit suivre un traitement régulier afin d’améliorer son état de santé et que tout retour dans son pays d’origine avant une amélioration significative de son état de santé aurait des conséquences tragiques sur sa santé » et qu’il « est atteint d’une affection chronique et de problèmes cardiovasculaires, maladies grave[s] qui nécessite[nt] un traitement adéquat et rigoureux, indisponible, dans son pays d’origine ». Dans des compléments à cette demande, le requérant a produit, notamment, un certificat médical type, établi par son médecin traitant, le 29 septembre 2016, mentionnant que celui-ci souffre, notamment, « d’hypertension artérielle, grave qui nécessite la prise d’association médicamenteuse », et qu’il « doit prendre 4 hypotenseurs pour contrôler au mieux sa tension artérielle. Ces médicaments ne sont pas accessibles dans son pays (Congo) », et un certificat médical type, établi par son urologue, le 11 octobre 2016, indiquant qu’il souffre aussi de « prostatisme sur hypertrophie de l’adénome prostatique. Prostatite chronique. Adénome de plus ou moins 40 grammes ».

Le premier acte, dont la suspension de l'exécution est demandée, est fondé sur un avis, établi par le fonctionnaire médecin, le 5 décembre 2017, sur la base des éléments médicaux, produits par le requérant.

Dans cet avis, ce médecin constate que le requérant souffre de « HTA », soit d'hypertension artérielle, et d'« Hypertrophie de l'adénome prostatique – prostatisme et prostatite chronique». Il relève également que le « traitement actif actuel » consiste en un traitement médicamenteux, composé de quatre produits (Amlopidine, Loortan plus, Moxonidine et Tamsulosine), ainsi qu'un suivi en « Médecine générale ; Médecine interne/cardiologie ; Biologie clinique) », et estime, sous un point intitulé « Disponibilité des soins et du suivi au pays d'origine » que « des antagonistes du calcium (comme l'amlopipine ou la nifédipine), des diurétiques (comme l'hydrochlorothiazide ou la furosémide), des sartans (comme du losartan ou du valsartan), de la moxonidine, des médicaments de l'hypertrophie bénigne de la prostate (comme la tamsulosine ou la terazosine) sont disponibles au Congo (RDC). Des laboratoires de biologie clinique sont également disponibles ».

A cet égard, ce médecin fonctionnaire précise s'être fondé sur « Les informations provenant de la base de données non publique MedCOI :
• Requête Medcoi du 27.09.2017 portant le numéro de référence unique BMA-10158 ; [ci-après : « BMA-10158 »]
• Requête Medcoi du 12.02.2016 portant le numéro de référence unique BMA-8910 » [ci-après : « BMA-78910 »].

En ce qui concerne l'allégation de la partie requérante, citée supra au point 3.2.2.1. du présent arrêt, le Conseil observe que la réponse apportée à la requête BMA-10158, datée du 4 octobre 2017 (à laquelle le fonctionnaire médecin entend en réalité se référer), fait état de la disponibilité d'Amlopidine (antagoniste du calcium, antiHTA) et de Moxonidine (antiHTA central), soit deux des quatre médicaments nécessaires au traitement du requérant, dans la pharmacie « Santemetre » de Kinshasa. Cette information est complétée par la réponse apportée à la requête BMA-78910, datée du 14 décembre 2016 (à laquelle le fonctionnaire médecin entend en réalité se référer), qui fait état de la disponibilité de ces deux médicaments dans une autre pharmacie de Kinshasa (« Pharmabel »). Bien que ladite réponse date du 14 décembre 2016, alors que le premier acte, dont l'exécution de la suspension est demandée, a été pris le 7 décembre 2017, soit près d'un an plus tard, la partie requérante ne conteste pas que ces deux médicaments sont disponibles dans deux pharmacies établies à Kinshasa. Le Conseil considère dès lors que c'est à bon droit que la partie défenderesse a estimé que ces deux médicaments étaient disponibles dans le pays d'origine du requérant.

S'agissant du « Loortan plus », le Conseil constate que les informations contenues dans l'avis médical établi par le fonctionnaire médecin sont lapidaires et imprécises. Dans cette perspective, il se voit contraint d'effectuer des vérifications particulièrement approfondies, dans le cadre strict de son contrôle de légalité, pour tenter de comprendre si c'est à bon droit que la partie défenderesse a estimé que ce médicament est disponible en RDC Congo. De cette analyse, il ressort que le médecin traitant du requérant lui a prescrit du « Loortan plus 100/25 mg » (certificat médical type établi le 29 septembre 2016 par le Docteur [A.]). L'avis du fonctionnaire médecin fait référence à ce médicament de la façon suivante : « Loortan plus (losartan ; hydrochlorothiazide/sartan ; diurétique, antiHTA) », et relève à cet égard que « des diurétiques (comme l'hydrochlorothiazide ou la furosémide) et des sartans (comme du losartan ou du valsartan) » sont disponibles au Congo. L'examen des documents MedCOI révèle, quant à lui, que certains éléments d'une longue liste de spécialités médicales, soins et traitements, disponibles en RDC Congo, semblent être « cochés », au moyen d'un trait apposé au stylo, en regard des traitements pertinents pour la pathologie du requérant, les autres ne semblant avoir aucun rapport avec la présente cause. Dans la réponse à la requête BMA-10158, un trait est apposé à côté de « hydrochlorothizazide », molécule disponible à la pharmacie Santemetre de Kinshasa, mais le Conseil n'aperçoit pas de trace de « sartans » dans cette liste. Dans la réponse à la requête BMA-78910, un trait est apposé à côté de deux « sartans », à savoir le losartan et le valsartan, lesquels sont disponibles à la pharmacie Pharmabel de Kinshasa, selon ce document daté du 14 décembre 2016. Il ressort de ce qui précède qu'à supposer que le « Loortan plus » se compose uniquement de deux molécules (hydrochlorothiazide et losartan) - ce dont le Conseil ne saurait être certain, au vu de son ignorance en matière de pharmacologie, et de l'absence totale d'explications contenues dans l'avis du fonctionnaire médecin à ce sujet -, une de ces molécules serait disponible dans une seule pharmacie de Kinshasa, selon une information récente (BMA-10158), tandis que l'autre molécule se trouverait dans une seule autre pharmacie de Kinshasa, selon une information datant de près d'un an avant la prise du premier acte, dont la suspension de l'exécution est demandée (BMA-78910), sans aucune précision quant au

caractère actuel de ce constat. Par ailleurs, aucun éclaircissement n'est fourni, dans l'avis du fonctionnaire médecin, au sujet de la possibilité d'administrer ces deux molécules séparément dans le dosage prescrit au requérant, à savoir 100/25 mg. Dans cette perspective, le Conseil ne saurait considérer qu'il est établi que le « Loortan plus (100/25 mg) » est disponible au Congo. En effet, si le Conseil ne peut substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse - d'autant plus dans un cas d'application de l'article 9ter du 15 décembre 1980, qui nécessite des compétences en matière de médecine -, il n'en reste pas moins qu'il appartient à cette dernière de permettre, d'une part, au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et de pouvoir les contester dans le cadre du présent recours, et, d'autre part, au Conseil, d'exercer son contrôle à ce sujet. Cette exigence prend ainsi une signification particulière dans le cas d'une appréciation médicale, dont les conclusions doivent être rendues compréhensibles pour le profane, ce qui n'est pas le cas in specie (en ce sens, voir CCE n°194 879 du 10 novembre 2017).

S'agissant du quatrième médicament prescrit au requérant, la Tamsulosine, la source MedCOI la plus récente (BMA-10158) fait état de sa disponibilité dans une seule pharmacie de Kinshasa. Le Conseil estime qu'en se fondant sur cette unique information, la partie défenderesse, n'a pas suffisamment vérifié la disponibilité de cet élément de la médication prescrite au requérant, au moment de la prise du premier acte dont la suspension de l'exécution est demandée.

Partant, force est de constater que les informations fournies par la partie défenderesse pour démontrer la disponibilité de deux des quatre médicaments nécessaires au traitement du requérant, ne peuvent, dans les circonstances de l'espèce, raisonnablement suffire, de sorte que le premier acte, dont la suspension de l'exécution est demandée, n'est pas suffisamment motivé à cet égard. (…)"

2.3.2.4. Gelet op de uiteenzetting van de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift, zoals weergegeven onder punten 2.3.2.1. en 2.3.2.2., gelet op de verwijzing in de bestreden beslissing naar de beslissing van 7 december 2017 en de vaststelling in de bestreden beslissing, met name "*Betrokkene heeft effectief een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 3 van het EVRM in"*, gelet op het feit dat bij arrest van de Raad met nummer 204 844 van 45 juni 2018 de tenuitvoerlegging van de beslissing van 7 december 2017 op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet geschorst wordt en gelet op de redenen voor het schorsen van voormelde beslissing die verband houden met het ontwikkelen van een ernstig middel omwille van het gebrek aan onderzoek van de beschikbaarheid in Kinshasa van de heden door de verzoekende partij benodigde medische behandeling, blijkt *prima facie* dat bij de tenuitvoerlegging van de huidige bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan uitgesloten worden.

De Raad wijst er op dat de beslissing van 7 december 2017, die een antwoord biedt op de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, werd geschorst zodat er momenteel geen definitieve beslissing is over deze aanvraag. In de huidige stand van het geding kan het bestreden bevel dan ook niet ten uitvoer worden gelegd zonder dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.6. De opmerkingen van de verwerende partij in de verweernota doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

2.3.2.7. Dit onderdeel van het tweede middel is *prima facie* ernstig.

De aangevoerde grief op grond van artikel 3 van het EVRM is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.
De verzoekende partij kan gelet op de ernst van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM (*cf. supra*) worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk vervuld.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
mevr. S. KEGELS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
S. KEGELS	M.-C. GOETHALS